

(המשך מעמוד 37)

אחרי שנים ארוכות קודם לכן חיפשה את מקומה בעולם. היא הרחיקה עד אירופה, שהתה בפאריס, ניסתה את תל-אביב, התגוררה זמן-מה בראש-פינה, עד שהגיעה לשארם-אל-שייח'.

כאן התגוררה תקופה מסוימת באחת המערות, ועבדה כחדרנית במלון חארינה. אחר-כך רכש אביה האמיד את מועדון הצלילה אקוה חארינה, והיא מונתה כמנהלת המועדון.

מיכל מצאה את עצמה, כעת היא צריכה ללכת. לא מוזמן רכשה חלקת-אדמה מדרווי בגליל. היא מביאה בחשבון את האפשרות לבנות את ביתה שם. היא חושבת על ראש פינה, תל-אביב אינה המקום המתאים עבורה. עד שתחליט היכן לקבוע את ביתה, תעביר את חפציה לבית הוריה בסביון. רק אחר-כך תחליט.

מיכל אינה היחידה המתקשה להחליט. פלוגי הגיע לשארם מייד אחרי שירותו הצבאי, והתאהב במקום ומאו התחיל לחזור אליו לפחופשות, באופן קבוע.

קצת לפני חתימת הסכמי-השלום קבע את ביתו באופירה. הוא נכנס כשותף ל-מיסעדה המפורסמת של מיכאל, המיפלט האחרון. הפך חלק בלתי-נפרד מהנוף ה-אנושי של שארם-אל-שייח'.

פלוגי, המונה עם אנשי-השמאל בירושלם, עיר-מולדתו, היה אופטימי כשנחתמו הסכמי-השלום. כעת יצאה לו מעט הרוח מהמיפרשים. אני שואלת אותו אם יצר קשר עם המצרים, הסמטוביים באופירה, והוא אומר לי: "התהליך לוקח זמן. בינינו לביןם מפרידה תהום מעוקה. דיברתי עם מנהל כפר-הנופש המצרי של דהב. האיש הוא בוגר-אינז'ינר, והיה סגן-מנהל מלון באלכסנדריה. הוא רוצה להפוך את כפר-הנופש למלון-פאר. הוא רוצה להכניס לחדרים טלפונים ומיני-בארים. אני בטוח שהוא יוסיף גם בריכת-שיחה. המצרים לא מבינים שמי שבורח לשארם ולדהב בורח מטלפונים, בורח מהציוויליזציה."

במלון חרינה האורות דולקים. מחר עומד להתקיים כאן טקס הורדת-הדגל. חיים שיף, בעל המלון, עומד להטיס מאה עיתונאים מהצפון. אנחנו מחליטים להסתלק לפני שהמקום יהפוך בית סוקולוב שני. גיקי, מנהל חדר האוכל, יושב לפני חדר הקבלה. הוא הולך לנתניה. הוא לא יודע מה יהיה. "קשה-קשה בצפון. הייתי יורד לשבוע. חוזר כמו משוגע לאופירה. כעת צריך להתרגל למצב חדש."

חיים אחיו, המלצר, אינו רוצה לחשוב בכלל על החיים בצפון. "שם חשוב מה הנאדם עושה. פה, בשארם, יכול היה לבוא כנאדם מהנדס, ולעבוד כחדרן! אמר הדיסקוט פועל בפול-ויליון. חיילים אמ' ריקאים ונערות ישראליות צופים בסרטי וידאו של להקות רוק/נרול. החיים בשארם-אל-שייח' מתנהלים כר-גיל. רק כשאחיה עולה לאופירה, אתה רואה כי רגע לפני הסוף רוב האורות שב-שיכון כבויים. אורות דולקים במעטות מהדירות. רוב התושבים עוזבו לצפון. בקומנה יש שלט: "המחלקה הפתוחה". החברה'ה אומרים שבחדשיים האחרונים התנהגו האנשים באופירה כאילו הם חיים במחלקה מתחנה של בית-משוגעים. יושבים אצל ציונה ויוי, ומנסים לתכנן את העתיד. איש אינו יודע מה ילד המחר.

גם הגליל

בוער!

מחר היום האחרון. ציונה וגילה עוד לא ארוזו. יש לארגן הסעה. יש להזמין משאית. מתחלקים, שלושה חברה'ה במשאית אחת, ומחליפים כתובות. למחרת, הבוקר, מדסקסים את העתיד בדירה של הקומונה. יגאל מציע לעלות למיצפה בגליל. פלוגי אומר לו: עזוב, גם הגליל בוער!

רובי מגיע עם חתיכה, ומספר שמישהו פרץ לדירה שלו ובזז את הרכוש, שכלל גם מעבדת-צליל משוכללת. החברה'ה לא מתוודעים.

יורדים לנעמה. יגאל קרני אומר לפלוגי ששותים כוסית אצל אבי נבק. נוסעים לזולפין. הבאר של אבי נבק, שזכה בכינוי זה מכיוון שהיה הישראלי הראשון והיחיד שתופעל את המיזנון בכפר הבדואי נבק. אחרי הסכמי קמפ-דייוויד הוא פתח את דולפין, שהפך מקום המיפגש הלילי ה-סופרלירי ביותר בשארם.

מגיעים לבאר. חוץ משני אמריקאים וקארלוס סנטאנה, המגן על הפטיפון. אין איש. לפתע, מתוך הדממה, שומעים קולות

חרישיים של מפוחית — "נזמר נא את שיר אליפלט. ונגידה כולנו בקול". יורדים למזח. כמה עשרות אנשים יושבים שם, ומישו מלווה במפוחית את ה-שירה החרישית. "אלי, אלי, שלא ייגמר לעולם".

אלה הם ותיקי שארם. מסביר לי בלחש פלוגי.

לפתע, כמו מתוך תמונה סוריאליסטית, מגיעה מהאפלה סירת-נמוע. יענקלה בר-לוי, יושב-ראש ועד תושבי-אופירה, מגיע ממנה. מצטרף למעגל השירים חרישית. "אל נא תעקור נטוע" שרים גם כאן. ואנחנו מרגישים שזה הזמן להסתלק.

דינה, קצ'ה, שארם, באפי, חן, אופירה ונעמה מסתובבים על החוף. "שלום דינה-לילה, מה שלומך, איפה היית כל-כך הרבה זמן?" שואלת רוח'לה את כלבת-המיני הקטנטנה, המשתעשעת עם חברה.

הכלבים של שארם הם חלק בלתי-נפרד מנופה. לכל כלב, גם לאחרון הזרוקים על החוף, יש שם ויש בעלים. כולם יליקחו לצפון. איש מהם לא יישאר על החוף. תושבי שארם לוקחים את בעלי-החיים שלהם איתם. המינצ'ר המבושק ביותר, במירפאת אופירה, יום לפני הפינוי, היה ואליוס, כדי להרדים את התחולים. היחס של האנשים לכלבים הוא יחס בלתי-רגיל. היחס לבדואים הוא מצויין. אלה קיבלו מתושבי אופירה עשרות מתנות. האלאווי שרביט בן 17- הוא בדואי צעיר, שאומץ על-ידי יוסי, מפעיל הקיוסק בבית הלבן. הוא מכונה על-ידי המקומיים "שיח' הא' לאוי". אחרי שיבואו המצרים ילך לסנטה קתרינה.

"התחיל החמסין", הוא אומר לי. אני אומרת לו שזה כבר לא משנה. ממילא ממחר הישראלים לא יסבלו מהחום. אני מנסה למשוך אותו בלשון. שפתיו חתומות. הוא שומר את ריגשותיו לעצמו. מגיע מיכאל. מי שאינו מכיר את מיכאל לא היה בשארם. מיכאלו הגדול, בעל מיסעדת המיפלט האחרון. הוא חלק מ-שארם-אל-שייח'. הוא עובר עם מישפחתו לאילת. יפתח מיסעדה בשם זה מול מלון לרום.

מיכאלו בא לשרוף את המיפלט האחרון. אין הוא מוכן להשאיר אותו למצרים. אני מתחננת לפניו שישורף היום. בשביל מה יש חברים? "אני שורף לבד, בלי אמצעי התקשורת". הוא אומר ברצינות תהומית. אני אומרת לו: "אתה תשרוף, ומחר יהיו פה המון עיתונאים, ואני מפספסת סקופ!"

"לבד", הוא אומר, ולא זו. אחר-כך, בבאר של מיכל, הוא מספר לי על רעש-האדמה שהתחולל לא מכבר בשארם. "זהו הרעידה המסמלת את ה-סוף", הוא אומר באופן מיסחורי. אני שואלת למה הוא מתכוון. והוא מספר על מכשפה בשם ג'ואנה, המתעסקת במאגיה שחורה, שהגיעה לשארם, הצביעה על אחד הילדים ואמרה: הילד הזה ימות בעוד שנה. וכך היה. הילד אכן מת באורח מיסחורי. אותה ג'ואנה, מספר לי מיכאל, גיבאה כי ברגע שהישראלים יעזבו את שארם, יהיה רעש-אדמה, וכל הצוק שעליו יושבת אופירה, עם בחייה-שיכון המיוחזרים שבנה האדריכל נחום זולוטוב, יפלו לים.

הסיפורים קולחים. מיכל מספרת על פיליס, המתעסקת במאגיה לבנה (להבדיל מהשחורה). שהגיעה לשארם כדי ליצור קשר עם עב-מים — עצמים בלתי-מזוהים. היא הצליחה ליצור את הקשר והודיעה שהישראלים לא יפנו את שארם.

קבוצה של חיילים אמריקאיים נכנסת. קבוצת מצרים מצטרפת אליה. האיטלקים היושבים ליד בסיס חיל-הים, מזמינים את הישראלים ללונגה.

אווירה מוזרה, רב-לאומית. יחסים מוזרים. אנשים מוזרים. מצד אחד התושבים הוותיקים של אופירה, שאינם מאמינים 'מה שמתרחש לנגד עיניהם, שאינם מאמינים גים כי יפנו את המקום, אך האורזים בכל זאת, בקצב איטי, את המיוודות. מצד שני חיילי הכוח הרב-לאומי.

פלוגי מספר על מרים, שטעם פעם מ-שיכרון סיני, וטען כי הוא רואה שחורים עולים מהים.

"מי היה מאמין שמורים חזה את הנור לך?" הוא אומר, ומצביע על חייל אמריקאי כוש, העולה מממיו של ים-סוף. רוח צפונית חזקה מושבת, מעיפה חול. "הים לא רוצה שנגלך מפה!" לוחשת שוש חן-טוב, ואומרת לי: "את יודעת מה הבעיה העיקרית של תושבי אופירה? הבעיה הר גדולה ביותר היא ששם, בצפון, אין אפס. בצטרך לעבוד!"

נוכבים

חניך מצטיין

בטרם מלאו לו 22 שנים, הוא התכבד להגיש את האוסקר לשנת 81/82, וזאת משום שהוא עצמו כבר קיבל את האוסקר בשנה שעברה. טימותי האטון, בעל עיניים כחולות ושיער ארוך (לקראת התפקיד הבא) נראה עדיין כילד. אך ילד זה כבר עבר כמה טראומות לא קלות: בגלל גירושי הוריו, כשהיה בן 3, נאלץ לעקור ממאליבו שבקליפורניה, לבוסטון. הוא גדל אצל אמו בבוסטון ובברקלי שליד בוסטון, ורק בגיל 16 הצטרף לאביו, השחקן ג'ים האטון, בלוס-אנג'לס.

"אבי היה אבא ולא שחקן", הוא מספר בחיבה את אביו, שמת בצורה פתאומית ב-1976 בגיל 40, דווקא אחרי שהשניים מצאו שפה משותפת והופיעו יחדיו בהצגה בשם האבר, בקה-תיאטרון בהוליווד. האטון האב היה ידוע כשחקן בעל פני-תינוק, והופיע בין היתר כאלרי קווין בסלוויזיה, ובתפקיד מישנה שונים, שאחד מהם הביאו לפסטיבל ברלין בשנת 1957. שם, כתעלול פירסומה, המציאו אנשי יחסי-הציבור של האטון סיפור על שחקן מיס-תורי שלא היה ולא נברא וכך ריתקו את העיתונאים.

לא להסתנוור. ההופעה המשותפת של טימותי ושל אביו גרמה לבן לפרוש מבית-ספר מסודר ולהתמסר למישחק. הוא הוצף מייד בהצעות-עבודה: הוא הופיע לצד הנרי פונדה בחמש תוכניות טלוויזיה, בשם הבוגר הקשיש ביותר, ואחר-כך הופיע על הבימה באותו תפקיד. הוא המשיך להופיע לסריוגין בטלוויזיה ובתיאטרון.

ואז באה טראומה נוספת: קבלת פרס האוסקר, בתפקיד מישנה, על אנשים פשוטים של רוברט דפודר. מדוע טראומה? כי האטון היה אחד השחקנים הצעירים ביותר שזכו אי-פעם לקבל את הפרס, והתגובות שהיה עליו להתמודד עימן היו שונות ומשונות: "היו כאלה שמשכו כתף בהסתייגות ואמרו לי: זה לא בריא לקבל פרס כזה גדול כשאתה רק מתחיל." נזכר האטון.

אך טימותי האטון לא הסתנוור. הגער כבר היה מקורב למישפחת רגן, כחבר של בתי-הנשיא, פטי דיוויס, שחקנית גם היא, וכבר עסק בצילומי סרטו הבא, לצד ג'ורג' סי. סקוט, כיבוי אורות, שיוצג בישראל בקרוב. (שמו המקורי הוא תרועת אשכבה).

אינך יכול להרשות לעצמך לחשוב שהאוסקר יעשה ממך שחקן טוב יותר, אמר לעיתונאי שבא לראיינו למחרת ה-טקס. "אסור לך להאמין שיעשה ממך אדם טוב יותר מהייתי בלעדיו. אתה פשוט מתרגש כשאתה זוכה בו — וזה הכל. אצלי לא שניה דבר, גם לא את היחס שלי לעבודתי. אני חושב שעדיין יש לי הרבה ללמוד."

המפיק היום, הוא ראה עד כמה קשה לזכות בכל העולמות גם יחד, וחש על

שחקן טימותי האטון
האוסקר לא סינור

לב, ונודע כי הפנימיה עומדת להתחלל עקב קשיים כספיים. נוטל עליו בראיין מורלנד את הפיקוד, כשהוא דבק בלהיטות בערכים של "הכבוד מעל החיים" שלהם הטיף המפקד בקנאות. הוא מסית את החניכים להתבצר בפנימיה, מעשה הגורר אסון אחרי אסון.

מפיק הסרט, סטנלי ג'ופה, לא חשב שהאטון, בעל מראה של ילד מופנם ומוט-

החניך המצטיין (האטון) עורך מופקד פתע דהניכים צעירים
אסון אחרי אסון